

ОПЛАДАИЋСКА ГРУПА

БРОЈ 178

...Naše radne akcije spajale su intelektualnu i radničku omladinu, omladinu raznih nacionalnosti, stvarajući od nje monolitnu cjelinu, izrasle su mase ljudi koje su, zatim, odlazile na razne stručne poslove. Ako je rad omladine i bio nešto skuplji, ne treba za boravljati na to da se nešto mora potrošiti i na izgradnju čovjeka. Čovjek nešto vrijedi, a kod nas treba da najviše vrijedi...

ВЕЛИКА РАДНА ПОБЈЕДА ГРАДИТЕЉА ДРУГОГ КОЛОСИЈЕКА

Босна тече новим коритом

- ◆ Тачно у 11.40 сати двије посљедње експлозије отвориле су ново корито којим од јуче тече ријека Босна
- ◆ Међу градитељима и бригадирима, поред осталих, били су Рато Дугоњић, Мићо Ракић, Бране Миљуш и Филип Вуковић

ДОЊА ЛОМНИЦА, 26. СЕПТЕМБРА — Још једна препрека је савладана. Човјек је побиједио планину. Јудска је рука измјестила ријеку. Тачно у 11 сати и 40 минута посљедњим пуцњем мина отворен је Босни нови пут. Блатњава ријека у Доњој Ломници кренула је новим током. Своје старо корито оставила је другом колосијеку.

Око 11 сати минер Душан Пушкар из Беочина у бушотине трпао је експлозив. Поред њега је палилац мина Вељко Вученић. Око њих бригадисти, радници ООУР-а »Ископ« и гости. На мјесту су и транспаренти и заставе. Све је спремно за још један велики догађај на прузи Шамац — Сарајево, за још једну радну побједу.

Казивања неимара

Разговарамо са људима који мјесецима бију битку са новим и са старијим коритом ријеке. Слушамо људе који су и по киши и ноћи неријетко и до паса у блату, настојали да што прије заврше посао. Да ријеку Босну уpute њеним новим током. Чујемо и ријечи бригадиста шесте смјене из Насеља у Жепчу, који су такође били битку са ријеком и блатом.

— Овде сам од првог априла. Није било лако све ово ископати. Нажајеши противник била нам је киша. И поред тога што овај посао раде искусни људи, људи који су саградили канал Дунав-Тиса-Дунав, било је проблема. Инак, направили смо ново корито. Сви смо радосни и задовољни, — каже Исидор Вучко, багериста Радне организације »Дунав-Тиса-Дунав« ООУР-а »Ископ«.

На супротној страни новог корита је његов колеџа Гојко Драгсић. Он је имао част да први пробије изводни чеп, да пропусти воду.

— Коначно смо јој доскочили! — с поносом каже овај »стари вук« навих градилишта.

На тек завршеном регионалном путу поред Босне одјекује бригадирски пјесма, звецкају алатке. Као и сваког дана претходних шест мјесеци и овај дан присутни су бригадири. Они раде.

— И посљедњи пут смо на овој тешкој дионици трасе — каже Недим Ченгић, бригадир ОРБ »Рагиб Чиндо« из Рогатице. Шкарпирање пута што данас радимо је права пјесма према послу који смо радили стојећи у води и блату, борећи се са земљом и каменом. Његов друг Ненад Крстић додаје:

— Драго нам је што је нас баш данас запала ова траса. Имаћемо о

Босна је јуче у Виништу потекла новим наналом након још једне велике радне побједе бригадира и градитеља

чemu да причамо кад се вратимо у нашу Рогатицу.

— Хајде да се ради, доста је било приче — каже високи плави бригадир Теуфики Бехлиловић Тале, по знат по својој општини и савјести када је посао у питању.

Послушасмо савјет нашег саговорника и остависмо Алију, Драгослава, Суда, Радета, Зорицу, Славицу, Мевлиду и остале. Остависмо их да радећи испишују дио историје између босанских брда.

Драгоцјена помоћ бригадира

У друштву смо са техничким руководиоцем ООУР-а Изградња Николом Бугарским. Његовом искусном и оштром оку ништа не промиче. Док говори не скида поглед са новог корита:

— Радови су почели првог априла. Из дана у дан били смо битку са разним недаћама. Копали смо кубике и док нисмо, достигли 400

хиљада није било предаха. У ново корито дуго 1.100 и дубоко седам метара морали смо у потпорни зид, од 400 метара, уградити и око пет хиљада кубика бетона. Корито је на дну широко 60, а у врху 90 метара. Вријеме нам није било наклоњено. Морали смо и комплетну механизацију и технологију рада мјењати. Био бих неправедан ако не бих поменуо и бригадире. Сумњам да би ово све било урађено да није било и њих. Ова наша дивна омладина била је са нама у свако доба дана и ноћи на овом послу — рече Бугарски.

Приближава се и посљедње палjenje мина. Са нестрпљењем га очекују бригадисти, радници и гости. Међу најнестрпљивијима је 24-годишњи машиниста Јова Шкрбић. Он, предсједник Радничког савјета ООУР-а изабран је да са багером први и посљедњи рапчести мина ма разруши земљу и стијене. Он треба да дозволи Босни да крене новим коритом. Док чека експлозију и свој посао, говори:

— Најљепше је када се, и поред свих проблема, посао успјешно привреде крају. Хвала мојим друговима што су ме изабрали да ја управим овај посао.

Палилац мина Вељко Вученић, човјек који док се сви удаљавају остаје у близини експлозије, посље дњијутровјава да ли је све урађено како треба. Контролише да ли су сви доволно одмакнути од мјеста експлозије. Стигле су и званице међу којима су и Рато Дугоњић, Мићо Ракић, Бране Миљуш и Филип Вуковић. Тачно је 11.40 минута, двије експлозије подигоше облак земље и камења. Са димом начинише печурку. Сви одахнуше. Готово је.

И Босна је побијеђена. Од тога са она ће течи новим коритом. Њен стари пут остаће само у сјећању мјештана и градитеља. Његовим дијелом пролазије други колосијек.

И. КАЛКАН
Г. ЈОВАНОВИЋ

RAPORT IZ DOBOJA

Za prugu i uspomenu

Sve brigade postavljenu normu od 167 odsto u udarnom danu srcem su rušile, da pokažu koliko mogu, kako to mladost gradi svoju prugu

DOBOJ, 26. СЕПТЕМБРА — Snažna pjesma probudila je vedru septembarsku zoru. Brigade u silnom zanosu krenuše jutros na trasu. Udarni je dan, pa treba zasukati rukave i pokazati koliko ko može. I više od toga. Za Uču, za spomen-dom. Nadahnuti svijetlim il-kom Mitra Trifunovića, inspirisani njegovim velikim djelom, brigadisti su žestoko napali i Sikolu, i Orline, i Trbuk, i Ševarlje, za procenat više, za metar duže. Raste pruga, ostaje uspomena...

Uz pjesmu pali su rekordi. Postavljaju normu od 167 odsto sve brigade iz naselja u Doboju srcem su rušile, da pokažu koliko mogu, kako to mladost gradi svoju prugu. Danas kao i juče, sutra kao i danas. Udarnički.

Kraj smjene se lagano primiče. Još dva-tri dana do rastanka. Biće pjesme, ali i suza. Tu, na trasi drugog kolosijeka, iskovana su nova prijateljstva, osnaženi su temelji bratstvu i jedinstvu, drugarstvu i zajedništvu. Pričaće se kako je bilo, pamtiće se svaki kamen, svaka šina, na Omladinskoj pruzi kojom mladost teče.

Ostaje urezano u betonu, uramljeno u srcu. Gore na Orlinama radila je Treća specijalna, u njoj 18 mlađica iz šest brigada. Tamo na Trbuku stijene su rušili zemunski »orlovi«, a tu, u Ševarlijama, gdje se novi kolosijek čist kao suza, već otrgnuli unedogled, dio sebe ostavila je Banatska. Kreneš dalje ka Maglaju, zapis o livanjskoj, kakanskoj, kladanjskoj, mrkonjičkoj ili koperskoj brigadi. Zapis o ljudima, građiteljima, koji ne žale ruke i potoke znoja samo da uz plahovitu Bosnu pruga izraste u obećanom roku.

Zato su danas svi radili — udarnički. Za sretan rastanak, za prugu, za Uču, za spomen-dom kojim se u Bosanskom Šamcu, Bosni i Hercegovini i Jugoslaviji, u srcima mlađih trajno uramljuje uspomena o životu i djelu nepokolebljivog revolucionara i rukovodjoca, plemenitog čovjeka, druga i heroja.

B. T.

Na otkopu

U finišu šeste smjene, sa očvrslim rukama, bez nabreklih žuljeva, omladina gradi prugu sa izuzetnim zamahom. I vremenske prilike su ovih dana naklonjene brigadirima koji ne žale snagu u bici za procente i nove metre pruge. Učinak raste iz dana u dan, a i društvene aktivnosti nisu zanemarene. Na snimku Slavka Erića su brigadiri ORB »Trinaesta proleterska Rade Končar« iz Zagreba. Otkopavaju zemlju da bi došli do čvrste podlage na koju će se saliti temelj betonskog prizida, da se trasa osigura, učvrsti.

UDARNI DAN NA TRASI

Šesta smjena je juče radila i za spomen-dom Mitru Trifunoviću Uči

ZAVIDOVICI, 26. СЕПТЕМБРА — I šesta smjena približava se kraju. Do posljednjih rezultata, do posljednjeg boravka u Naselju Zavidovići i na trasi od Maglaja do ovog grada gdje su gotovo mjesec dana boravili i radili brigadiri ostalo je samo još dva dana. Današnji dan bio je udarni. U čast probijanja novog korita rijeke Bosne brigadisti iz Zavidovića pokušali i prema poslu koji

su uradili čini nam se da su uspjeli (jer će se rezultati saznati tek kasno naveče) da ostvare nove norme, da iskopaju ili istovare nove kubike. Za udarništvo brigadiri su morali prebaciti normu od 175 procenata. Za posao su se pripremili i ranije jer su njihove ruke već uveliko navikle na istovaranje tunnika i pragova na postavljanje šina ili na ugrađivanje betona.

Ti poslovi rađeni su i danas duž drugog kolosijeka od Maglaja do Zavidovića.

Mladi iz Hrasnice, Zvornika, Olove, Zrenjanina, Zagreba, Beograda i Jugoslovenske narodne armije radili su udarnički. Radilo se u dvije smjene. Ni specijalci nisu mirovali. Nove norme ostvarili su na podvožnjaku i tunelu Bradići.

Šesta smjena je udarnog rada radila i za spomen-dom Mitru Trifunoviću Uči u Bosanskom Šamcu.

I Sikola će pasti

Na sistemu tunela Sikola radi se punom parom. Iz dana u dan pojačava se tempo, osvajaju brda. Valja prokopati četiri tunela, jedan za drugim. Brigadiri imaju dosta posla. Mineru ruše stijene, a brigade čiste teren, pripremaju ga za novo bušenje i miniranje. I betonski podzidi oko ulaza u tunele spadaju u brigadirski zadatci. Ni Sikola neće dugo prkositi, a i na Bistričaku se brže napreduje. Odjekuju eksplozije u tunelima, a i pjesma brigadirskog sa snažnim zamasima krampi i lopata. Betondžije neumorno slijevaju okove brdima. Drugi kolosijek mora proći na vrijeme. Brigadiri nisu navikli na zakašnjenja, njihova opredjeljenja su takmičarska. Sve poslove završavaju prije roka.

ВОЗАЧИ-АКЦИЈАШИ

Њихова је друга смјена

Сваног дана од 13 сати почиње радно вријеме возача — специјалаца ◇ Натоварени тешки камиони одвозе камен и земљу из тунела, отварају Сиколу

ЗАВИДОВИЋИ, СЕПТЕМБРА — На Сиколи, изузетно тешком тунелу, у близини Маглаја, од недавно ради нова група бригадиста — специјалиста. То су бригадири — возачи »Ц« категорије. Они, умјесто лопата и крампова, у рукама држе волан. Возећи тешке камионе ЖГП-а раде у другој смјени.

Сваки дан око 13 сати специјалисти — возачи Бригадирског насеља у Завидовићима, крену на трасу. Сат касније преузимају камионе, да би с њима пошли у тунел и натоварили их каменом. И кад испразне камион, поново се враћају на Сиколу. Исти поступак се понавља. Тако је све до 22 сата када се завршава друга смјена. Тако је из дана у дан, а биће све до краја ове, шесте смјене.

Заједнички је задатак што прије пробити Сиколу, што прије и овај објекат прекрти другим колосијеком. У његовом извршавању учествује и бригадир Ђура Арматски, Зрењанинац, из ОРБ »Серво Михаљ«.

— Када сам полазио на Акцију нисам ни сањао да ћу, умјесто лопате и крампса, у рукама имати волан. Прије неколико дана тражили су возаче »Ц« категорије — добровољце. Објаснили су нам о чему се ради и какав нас посао очекује. Пријавио сам се. И ево ме сваки дан поподне и навече на Сиколи — каже Ђура.

Као и остали бригадири возачи он управља камионом »демпером«, машином која је обишла бројне југословенске тунеле, путујући са радницима ЖГП-а.

О послу на Акцији и у Зрењанину Ђура Арматски прича:

— Радим у зрењанинском ИМПК-у већ двије године. Возим виљушкара. О свом послу могу рећи да га волим. Ипак није исто радити у предузећу и на радној акцији. Овде се човек осјећа одговорнијим. Од важнијег чинило се да то што он ради је највредније на свијету. И поред тога што се ради далеко више, далеко тежи посао. Тешко је објаснити како то човек успијева, па му није тешко, да се не умори. О радним акцијама и с другом колосијеку питамо Ђуру.

Кад сам се одлучивао да пођем на Акцију »Шамац — Сарајево« знао сам због чега то чиним. Ниједног тренутка нисам помислио да сам се појкајао. Чак је овде љепше него што сам ја то замисљао. Тешко је то описати. Акцију треба доживјети. У сјећању остане безброй ситних ствари које се не препричавају, већ доживљавају. Други колосијек и Акција »Шамац — Сарајево« су нешто посебно. Свака част свим акцијама у земљи, а мени је ова далеко најдражча и највреднија. Овде се гради нешто велико.

Док Ђура прича његов друг Зоран, звани Лопата, се смјешка. Пријеје свог цимера из собе да нешто не заборави да каже за »Омладинску пругу«. Наш сајоворник се не обазира, како каже, на Зокина »бундања«, има он и преча посла.

И има.

Он гради Сиколу. Он учествује у стварању другог колосијека, у писању историје. Док савлађује километре каже да само размишља како што више да уради. Њему као и осталим то успијева.

И. К.

Раде и уче

Шеста смјена на Акцији »Шамац — Сарајево 78« није само обарала рекорд на траси. Јесте да су учинци расли из дана у дан, али су бригадири и учили. Да је то тако потврђује и снимак нашег фото-репортера Аце Штрбе из Бригадирског насеља у Жепчу. Полазници тесарског курса савладали су вјештину занимања тако добро да већ замјењују квалификоване мајсторе. Њихове оплате, у које треба да се салије бетон, изгледају као да их је радила искусна екипа, а то бригадири практично показују колико су научили. Тесарско умијеће добро ће доћи у свакој прилици, а онима који се одлуче да раде у грађевинарству посебно.

ГРАДЕ ПРУГУ — ГРАДЕ ЉУДЕ

Путеви самоуправљања

Основна ћелија самоуправног организовања и одлучивања јесте бригадна конференција ◇ Сви закључци се доносе усаглашавањем, а не надгласавањем

Почетком априла млади градитељи ОРБ »Шамац — Сарајево 78« најавили су нов живот у долини Босне. Најавили и — започели. Вриједни прегаоци — омладина и радни људи из цијеле земље, наставили су еланом из периода послијератног одушевљења, да граде други колосијек од Добоја до Зенице. Овде се гради пруга, али — граде и људи.

Бригадирска пјесма у овој долини сигуран је знак да хиљаде руку вриједних градитеља другог колосијека пруге од Добоја до Зенице стварају срећу себи и покољењима која ће тек доћи. Тако су радили и њихови очеви. Али, овде, управо овде, не бије се и не добија само битка са новим кубицима тузаника, земље, тунелима, мостовима. Овде се доказују путеви самоуправљања. Више то нису стазе, већ широки друмови. Њима се брзо стиже у љепшу будућност. Самоуправљање је овде као на длани.

— Самоуправни механизам, како у нашој ОРБ, тако и у Насељу функционише безпријекорно. Свака бригада има бригадну конференцију, предсједништво, девет комисија и предсједништво актива СК — каже Бранко Пивашевић, предсједник Скупштине Насеља и замјеник команданта за друштвене активности у ОРБ »Саво Вујановић Жућ«. — Скупштину Насеља чини 55 бригадира, а предсједници комисија у бригадама су чланови и комисија у Насељу. Бригадна конференција је као збор у радној организацији. Само у разне комисије у нашој бригади укључено је 33 бригадира, а бригада има 96 бригадира. Јви закључци на бригадирским конференцијама доносе се усаглашавањем, а не надгласавањем.

Којим путем бригадир остварује своја самоуправна права? — питамо Ивицу Сутону, предсједника Комисије за марксистичко образовање у ОРБ »Раде Кончар« из Загреба.

— И то је све регулисано — вели Сутон и додаје: — Ништа није остало случају. До сада, колико ја знам, још није било ни у једној бригади ни у Насељу случајева да су била неком од учесника шесте смјене угрожена његова самоуправна права. Можда бисмо, по мом мишљењу, још више учинили на учвршћивању братства и јединства и заједништва када би на једном послу радио пет чета — по једна из сваке бригаде.

Има, међутим, и другачијих размишљања, а она су: да је, ипак, најбоље како се сада ради због специфичности послова и такмичарског опредељења.

— Овде смо сви укључени и сви равноправно одлучујемо — ријечи су Славице Божић, социјалног радника из ОРБ »Седми новембар«. — По мом мишљењу овде лако остварујем своја самоуправна права као и у радној организацији где сам запослена — у Бановићима.

Да би могли да одлучују и доносе одлуке, прије свега, сваки бригадир треба да буде добро информисан. Зато се у Насељу Немила, у свакој бригади, посвећује изузетна пажња информисању. Свакодневно се штампају билтени, еmitују радио-емисије, праве зидне новине, прати штампа.

М. Ђ.

NAŠ KONKURS

Nagrade i darodavci

Do sada je na konkurs »Omladinske pruge« za literarne pokušaje brigadira stiglo više od stotinu radova. Neke od tih smo objavili i oni dojaze u obzir za nagrade.

Došlo je vrijeme da vas obavijestimo o nagradama i darodavcima.

Privredna banka Sarajevo darovala je novac »Redakciji omladinske pruge« za koji je kupljen televizor marke »Kekec«. Vrijednost nagrade je 5.270 dinara. Privredna banka je darovalac s ciljem da u okviru društvene akcije posporješ štednju u vremenu, trošenju materijala, zatim da stimuliše što bolju zaštitu na radu, među brigadirima.

Radni ljudi IGRO »Svetlost« Sarajevo darovali su za nagrade brigadirima dva kompleta knjiga svojih izdanja. To su dvije nagrade »Svetlosti«.

Radni ljudi izdavačke kuće »Veselin Masleša« darovali su jedan komplet knjiga svojih izdanja.

I nazad OOUR list »Oslobodenje« nagradiće tri brigadira godišnjim pretplatama na list »Oslobodenje«.

Žiri »Omladinske pruge« saopštice imena nagrađenih i uručiti nagrade na svečanostima povodom za tvaranja šeste smjene.

Redakcija lista »Omladinska pruga«

Radovi za konkurs
»Omladinske pruge«

Trećoj smeni

U sutor
Treća smena naselje napušta
Predaje se zagrljavaju noći
Koja želi snagom svojom
San njima da ovlada
Razum opsadu ruši
Uzimaju svoju ljubav
Beton, bušilicu, njenu pesmu
Koja kamen razara
Ispod njega voda žuri
Umorna tela da okupa
Oko da sačuva svoga druga
Od komada neeksplodirane mine
Odrona tunela
Da zemlja preko kamena ne
prede
Dok krv struji
Nadjačava umor
Noć se gubi
Zoru da budi
S pozdravom plavetnila neba
Maglom na brdimu
Orošenom travom
Vrača se četa
Specijalna, odabranu.

Melanija Voljevica,
ORB »Jozo Šćurla«
Zemun

Amira Kuluglić, najmlađa brigadirka iz ORB »Akif Šeremet« Kladanj

RADNI DAN NAJMLAĐE BRIGADIRKE

Pjesma vodi, pjesma snaži

Almira Kuluglić iz Kladnja ima samo devet godina, ali joj to nije smetalo da, zajedno s ocem Rizvom, dođe prvi put na akciju

DOBOJ, 26. SEPTEMBRA — Kad krene na trasu trčkara za Brigadom. Ijutito se upinući da mnogo ne zaostane. Kad se Brigada sa radilišta vraća u Naselje, nose je u sepetu, da, eto, ne bi izgubila i taj posljednji atom snage. Almira Kuluglić, je to malo šeprtljavo mjezimče kladanjske Brigade, sa devet godina, najmladi graditelj Omladinske pruge na dionici od Doboja do Maglaja. Odličan je učenik. U dnevniku samo — petice.

— Volim matematiku, baku Hašiju, tetku Hatidžu, mamu Vahretu i braću Branka i Almira. Volim ljudе, sve volim, sve brigade, a najviše našu kladanjsku.

Oca Rizvu nisi, pomenula, hoće li se naljutiti?

— Neće, zna on koliko ga volim.

Kako je na Akciji.

— Lijepo, ali... nisu dobri stariji drugovi. Užmem lopatu, oni je otmu, povučem kolica, oni ih opet uzmu. Misle da mi je sve to teško, ali ja ni sam došla da gledam kako se gradi pruga već da i sama nešto uradim.

Almira toplinom svojih bezbronih godina piše brigadirski dnevnik. Evo kako je opisala 11. septembar, jedan od nezaboravnih akcijskih dana:

»Novi dan je osvānuo. Dežurni je pozivao na jutarnju gimnastiku. Poslije je slijedilo dizanje zastave, stajali smo u stavu mirno. Komandant je pozvao mene i još jednog brigadira da podignemo našu trobojku. Bila sam presrećna. Moj drug me je morao podići, jer nisam mogla dohvati ni kopon. Zatim smo otišli na doručak. Pa na trasu. Radili smo puno, međutim, ja nisam radila sa ostalim brigadirima, već sam bila sa našom bolničar-

kom, teta Milankom, na regulaciji saobraćaja ispod tunela na kome se miniralo. Nisam smjela ni pogledati na visoke stijene gdje su vezani s konopom, radili naši brigadiri. Počela je padati kiša. Nastavili smo raditi. Kiša je padala sve više i više. Kao za inad mi smo pjevali. Čula se pjesma: »Od Doboja do Zenice grada, prugu gradi kladanjska brigada...«

Umorni, iscrpljeni, dočekali smo voz i krenuli u Naselje. Pjesma nije prestajala. S njom smo ušli u Naselje. S njom odlazimo na spavanje, s pjesmom se budimo. Eto, tako je prošao i ovaj dan. Sutra nas čekaju isti poslovni, sutra opet idemo na trasu, da gradimo našu lijepu domovinu.«

Tako Almira Kuluglić, najmladi graditelj, drugom kolosječku poklanja toplinu srca i prve žuljeve.

B. T.

LIKOVNI SA TRASE

Svakog jula...

Ružica Kostić, brigadirka ORB »Južnobanatski partizanski odred«, bila dvanaest puta na akcijama i osvojila dvanaest udarničkih znački ◇ Slike godine kad dođe jul, počinje i pakovanje stvari za akciju

DOBOJ, SEPTEMBRA — Ružica Kostić, iz ORB »Južnobanatski partizanski odred« je 12 puta bila udarac. Bila je na akcijama isto toliko puta. Njen akcijski život počeo je 1967. godine, na akciji »Turistički put«, Vršac.

Brat i sestra su bili prije međe na radnim akcijama. Uvijek su govorili kako je to nešto najlepše na svijetu. Da bih se sama uvjerila u to, krenula sam i ja — priča Ružica.

Kad pitamo koja joj je od radnih akcija posebno ostala u sjećanju. Ružica kaže: — Nikada nisam izdvajala nijednu. Svaka akcija je na svoj način nova. Susrećem se uvijek sa novim ljudima, novim krajevima, novim poslovima. Slatkog je bilo lijepo, ne bih mogla da izdvojam baš nijednu.

Ružica Kostić je za 12 godina bila na svim funkcijama u brigadi, bila je i komandir čete, traser... Danas ona obavlja funkciju sekretara Brigade.

— Sve sam to obavljala sa jednatom ljubavlju, ali osnova svega je brigadir. Uvijek sam polazila od toga da sam prvo brigadir pa tek onda sve ostalo. Radne akcije se najviše pamte po onome što se doživi na trasi. Nailazi čovjek u radu na svakake teškoće, a drugarstvo dode najviše do izražaja. Tako se ovi problemi brže rješe — kaže nam Ružica.

Sa Ružicom na ovoj akciji je njen mlađi 23-godišnji brat. U roditeljskoj

kući ima devetero djece. Svi oni su ušli na radne akcije. Ružica kaže da svi skupa imaju 24 radne akcije.

Ostaće joj mnogo toga u uspomeni i sa ove radne akcije.

— Kakvo je to oduševljenje bilo kada sam nosila prve šine sa svojim drugovima iz Brigade. Kada smo u jednom dahu istovarili šljunak. Najviše pamtim prve šarafe koje sam zavrnila na ovoj našoj pruzi. Pa ono — kad ulazimo u brigadirski voz sa piesmom. Ona imena na vagonima, rezultati ispisani po sjedištima. Ne može se doživjeti svaki dan i na svakoj radnoj akciji da imamo svoj brigadirski voz. Kako je lijepo kada se osjeti da pruga stalno raste, da je mnogo duža nego kada smo došli — priča Ružica ushićeno kao i mnogi drugi brigadiri, onim što je doživjela na ovoj radnoj akciji.

— Slike godine mislim hoće li ili neću ići na radnu akciju, ali kada dođe jul, ja pakujem stvari i krećem na neku novu. To drugarstvo, prijateljstvo, ne može se nadoknaditi ničim — Ružica završava razgovor sa nama.

S. Nj.